STAREA DE TRECERE
de Bogdan Teodorescu

OMUL urca încet spre coama dealului. Era cald şi aerul tremură în jur, deformând conturul obiectelor. Privirea i se fixase, undeva în faţă, pe frunzişul prăfuit al unui tufiş de la marginea drumului. O picătură de sudoare i se prelinse de pe frunte în ochi, orbindu-l. Aerul părea din sticlă topită. Zgomotele fireşti ale zilei, zborul insectelor, briza ce adia din când în când, dispăruseră într-o linişte de vată. Ridică mâna să se şteargă şi încremeni…

ÎNGERUL levita în faţa tufişului prăfuit. Evita automat contactul cu solul, cu o altă stare a materiei, şi risipa inutilă de energie pentru adaptare. Crease reflex în jur, un microclimat şi energiile subatomice, tinzând firesc spre stările de echilibru din care erau scoase, degajau valuri fotonice contopite într-un halou de lumină albă, intensă, cu irizaţii albastre. Privea cu dragoste şi milă la fiinţă încremenită din faţa sa. Privea cu milă şi dragoste, căci atât îi fusese dat – în fond, era un mesager cu o misiune clară! Ca pe o diagramă, percepea efluviile imensului număr al reacţiilor din fiinţa încremenită şi gândea: „Nu cred că sistemul ar mai fi rezistat nici măcar un ciclu!… Amprenta energetică însă… Interesant!”

DIAVOLUL percepu mai întâi turbulenţa clipei care se dilată continuu, forţând nodurile reţelei spaţio-temporale. Deveni atent. Era înfometat. Criza de energie se apropiase periculos de limita fatală. Când amprenta energetică a fiinţei încremenite îi atinse simţurile, începu să urle.

— Mă aşteptam! – exclamă îngerul.

Din culcuşul ei mineral, creatura începu să se prelingă către sursa de energie hrănitoare, condusă de efluvii ca un rechin pe urmele de sânge ale victimei. Se materializă în spatele fiinţei încremenite, lipită de sol, cu membrele şi membranele întinse, semănând cu o reptilă, captând orice fărâmă de energie degajată de mulţimea oxidărilor, evaporărilor, descompunerilor şi recompunerilor produse la suprafaţă de contact cu materia. Energii minore, însă… Diavolul avea nevoie urgentă de bogăţia energiilor ce palpitau în fiinţa încremenită.

„Grea Misiune!” oftă îngerul, zărind haloul întunecat din jurul creaturii ce înghiţea până şi energiile fotonice.

„Lupta va fi dură, iar condiţia TRECERII e limitată!” Cu vocea

tunetului, rosti:

— Înapoi, Satano!

Haloul întunecat se învolbura ca fuioarele de ceaţă răsucite de vânt. Părea gata să se risipească, dar se strânse iar, îndărătnic.

— Acest sistem nu e scris în CARTEA VIEŢII! şuieră Diavolul cu glas de reptilă. Este al meu, cunoşti doar LEGEA!

— Nu te vei atinge de această amprentă energetică! Stăpânul, în necunoscutele Sale căi, a hotărât… EL ESTE LEGEA! Nu tulbura procesul!

Cuvântul mesagerului căzu ca un cuţit de ghilotină. O clipă creatura ezită, gata să dispară.

„Nu!" gândi Diavolul. „Prada este a mea! Nu e trecută în Cartea Vieţii şi Legea îmi dă puteri depline!" Nu mai putea răbda. Energiile ce se degajau din sistemul încremenit în faţa lui îi excitau la maxim simţurile. Riscă o încercare. Lent, trimise, alunecând pe sol, o prelungire vineţie.

Îngerul tresări. Dacă efluviile creaturii ar fi atins fiinţa încremenită, totul era pierdut. Simţea un lanţ întreg de lumi paralele, născute din această sursă, prăbuşindu-se în nefiinţă, undeva în timp.

„Ce risipă barbară de energie!" gândi şi, în grabă, extinse scutul de lumină, protejând cu însăşi energia fiinţei lui sistemul în aşteptare.

Din afară, totul părea liniştit. Soarele oprit pe cer… Vântul care nu bătea… Întregul microunivers oprit în clipa aşteptării… Între cele două forţe, însă, lupta era cumplită.

Efluviile violetului întunecat se încolăceau cu mişcări viclene în jurul scutului de lumină, gata să-l sfarme, gata să-l pătrundă. Spirale vineţii şi raze de lumină albă se învârteau într-o sferă de energie ce mătura spaţiul din jur cu pulsaţiile ei haotice. În centru, nemişcată şi insensibilă la furtuna din jur, fiinţa încremenită aştepta în afara timpului. Până la ea, pătrundeau doar lumini fulgerând la capătul unui tunel de întuneric. Frânturi din viaţa trecută erau sfâşiate în bucăţi şi reveneau, asemeni confettilor de carnaval, fără sens şi fără nicio legătură între ele.

„Nu mai soseşte odată cheia codului!…" gândi îngerul, pătruns de milă şi de dragoste, chiar dacă energia fiinţei lui se consuma vertiginos ca să menţină scutul.

„E clar! Sistemul e al meu, căci nu primeşte codul…" gândi Diavolul şi-şi înzeci eforturile, aruncând în lupta ultimele resurse.

Gaura neagră, colapsul materiei, era gata să absoarbă sfera de lumină. Atunci, o schimbare subtilă apăru în structura universului. Un gând răzleţ prinse contur la capătul tunelului:

„Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu…”

CODUL! Secvenţa de cod fusese activată!

CREATORUL glăsui prin însăşi structura universului, pe unda lui cea mai subtilă, primordială. Vocea Lui trecu, fără să poată fi oprită, prin înger, prin Diavol, prin Fiinţă şi prin toate câte existau.

— Îndepărtaţi-vă! Nodurile reţelei spaţio-temporale au fost forţate dincolo de limita admisă! Acest sistem nu mai este compatibil! Repet, acest sistem nu mai este în STAREA DE TRECERE!

Îndepărtaţi-vă căci el va fi reîncărcat pentru ciclurile necesare purificării!

Sudoarea din ochi se transformase într-o ploaie de foc. Omul duse mâna la piept. O gheară de oţel îi sfâşia măruntaiele, făcându-l să se prăbuşească sub biciul durerii cumplite. Se rostogoli pe spate în praful drumului şi încremeni cu chipul vineţiu şi ochii larg deschişi. Pe retină rămase întipărit un stâlp de foc sau poate un corp, un trup de lumină într-un ocean de întuneric…

Apă! Stropii de apă de pe frunte şi de pe buze au fost primul lucru pe care l-a simţit. Când deschise ochii răniţi, deasupra lui stă aplecat chipul unui tânăr cu părul înconjurat de o aureolă strălucitoare. Omul roti buimac ochii în jurul lui.

— Ce… Ce se întâmplă?… Unde sunt?…

— Bine că ţi-ai revenit! Credeam că n-ai să rezişti!…

Tânărul îi întinse un căuş cu apă rece şi îl sprijini să se aşeze. Soarele care-i bătea din spate făcea buclele blonde să-i pară în flăcări.

— Bea! Căldura şi urcuşul te-au dat gata. Era să mori de inimă, aici, la marginea drumului, dar ai scăpat! Ţi-a dat Dumnezeu zile! Roagă-te Lui!

Omul închise ochii răniţi şi bău cu sete. Când îi deschise să-i mulţumească tânărului, drumul era pustiu. Lângă el zăcea desaga, desfăcută când se prăbuşise. Speriat, îşi privi mâinile. Între degetele crispate strângea un smoc de iarbă crudă, smuls din umbra tufişului de la marginea drumului…

Când îşi înălţă faţa către cerul senin că sticla, cuvintele îi veniră singure pe buze:

— Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-mă

pe mine, păcătosul!…